

[Wilhelm]

Jeg synes, at dette i en nøddeskal viser, hvad vi før har set: der kan ikke laves skatte-reform, hvis det skal bero på det radikale venstre, i hvert fald ikke så længe det er hr. Bernhard Baunsgaard, det drejer sig om. Det, vi ser demonstreret meget tydeligt i dag, er, at der end ikke kan laves en rent forsvarsmæssig lapning mod skattefiduserne, så længe det er det radikale venstre og hr. Bernhard Baunsgaard, man er afhængig af.

Det kan godt være, at dette smager lidt af personfølgelse, og jeg vil godt sige, da det nok er sidste lejlighed, at jeg havde sat mig for, før jeg kom her, at det måtte være sagerne, vi snakkede om, ikke personerne. Men det er altså meget, meget vanskeligt, når det drejer sig om lige præcis hr. Bernhard Baunsgaards optræden.

Jeg må indrømme, at jeg føler mig samspilsramt. Jeg tror, jeg er den eneste, der har lidt den skæbne igennem år at have haft præcis de samme 3 områder som hr. Bernhard Baunsgaard: skat, ret og kultur. Hvis der er andre, der har haft de samme områder, så har de i hvert fald ikke haft mine vilkår. Jeg har overhovedet ikke kunnet dele de ordførerskaber med nogen andre. Hvis der skulle være nogen, der også havde haft det, så har de i hvert fald ikke haft mine vilkår, nemlig at jeg altid kom på talerstolen, efter at hr. Bernhard Baunsgaard med 20 korte bemærkninger havde drevet det ud ad enhver mulig tangent.

Endelig vil jeg sige, at det bliver jo også vanskeligt at holde sig til sagen og ikke til personen, eftersom hr. Bernhard Baunsgaard har en utrolig evne til at sørge for, at sagen er hr. Bernhard Baunsgaards.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg tror virkelig ikke, at hr. Wilhelm overdrev, når han sagde, at for ham er det efterhånden blevet en fiks idé, at sagen herinde drejer sig om at påstå et eller andet om mig, og når man så beder om bevis, så undlader han at komme med det. Men lad det nu ligge.

Jeg synes, at hr. Wilhelm skal forlade sin fikse idé, og hvis vi nu får et valg – hvad noget tyder på og andet ikke tyder på – synes jeg, at hr. Wilhelm skulle tage socialdemokratiet under armen, gå ud i en valgkamp

sammen med SF og skaffe flertal. Det, man skal gå ud og sige, er: stem på os, så er I sikre på, at der bliver ca. 20.000 værftsarbejdere arbejdsløse, når vi har fået gennemført disse indskrænkninger, og et tilsvarende antal på de danske skibe. Det synes jeg man skulle gøre, så er vi tilbage til sagen, men det tør man jo nok ikke.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg er sjældent enig med hr. Wilhelm, men vedrørende sagen hr. Bernhard Baunsgaard er vi fuldstændig enige.

Formanden:

Det er kun i dagens anledning, jeg har ladet debatten køre så langt. Jeg beder om, at man ikke fortsætter i det spor.

(Kort bemærkning).

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne minde om, at hr. Bernhard Baunsgaard ved førstebehandlingen af dette forslag gjorde opmærksom på, at med en støtte til skibsbygning, der ligger oppe omkring 100.000 kr. pr. ansat, kan vi ikke gå længere, men det, hr. Bernhard Baunsgaard nu gør, er at gå længere. Vi er oppe på en støtte til skibsbygning, som er større end arbejdsløningerne. Der kunne laves mange fornuftige arbejdspladser for de samme dødsyge støttebeløb, som vi giver via skibskreditfonden, via indekserede afskrivningsregler og nu via leasingfiduserne i skibsbygning. Så meget om det.

Dernæst vil jeg gerne sige, at den filosofi, hr. Bernhard Baunsgaard lægger til grund, når han tager stilling til spørgsmålet om at lukke for leasingfiduser inden for skibsfinansiering, fører jo i sin konsekvens til, at Danmark skal være et Liechtenstein, at Danmark skal være skruibrækkeren blandt de lande, som ellers prøver at dæmme op for disse ting. Når man henviser til erfaringer fra Sverige og Holland, som hr. Bernhard Baunsgaard gør, og på den måde han gør det, så er den eneste logiske konsekvens, at her skal vi altså gøre det endnu mere favorabelt for spekulanterne, uanset hvor dyrt det er for samfundet. Det er simpelt hen at gøre Danmark skattemæssigt til et Liechtenstein eller noget